Ч. 189 Второкъ 24 серпня (5 вересня) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають за лишь франкованѣ

Рекламаціѣ неоплачуванѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністрація „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою.
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к

Приѣздъ Є. Вел. Цѣсаря

на маневры до Ярослава.

Вже день передъ приѣздомъ Є. Вел. Цѣсаря до Ярослава прибрало ся було мѣсто Ярославъ въ святочну одежу. Вздовжь улиць, котрыми Монарха мавъ переѣзджати до своеѣ резиденціѣ въ касарни 9-полку пѣхоты, уставлено машты, на котрыхъ повѣвали хоругви о барвахъ державныхъ, краєвыхъ и мѣскихъ. Недалеко двôрця зелѣзницѣ при ул. Гетманьскôй була уставлена тріюмфальна брама въ ґотицкôмъ стилю, а на нѣй виднѣлась напись: „Боже благослови!“ Въ мѣсци, де скручуєсь улиця и веде дорога до резиденціѣ, бувъ уставленый обелѣскъ зъ погрудємъ Є. Вел. Цѣсаря. Всѣ домы въ мѣстѣ були украшенѣ зеленею и хоругвами, подобизнами та бюстами Монарха и транспарентами зъ вôдповѣдными написями. Особливо красно бувъ прибраный ратушъ, надъ котрого брамою бувъ умѣщеный щитъ зъ буквами Є. Вел. Цѣсаря. Обширный перонъ двôрця зелѣзничого прибрано хоругвами, фестонами, щитами гербовыми и цвѣтами. Сальонъ першои клясы удекоровано диванами и макатами, а середъ зелени прекрасныхъ пальмъ и екзотичныхъ цвѣтôвъ умѣщено бюстъ Є. Вел. Цѣсаря.

Позаякъ Є. Вел. Цѣсарь мавъ переѣзджати въ недѣлю рано о 6 год. вôдъ Ланцута, черезъ стацію зелѣзницѣ въ Полкиняхъ, то староство ярославске и президія Рады повѣтовои запросила духовеньство обохъ обрядôвъ, всѣхъ настоятелѣвъ обшарôвъ двôрскихъ и зверхности громадскѣ, щобы почавши вôдъ стаціѣ въ Полкиняхъ зôбрали ся якъ найчисленнѣйше вздовжь шляху зелѣзничого. Запрошене то одержали такожь лишь найблизшѣ громады: Воля буховска, Воля полкиньска, Полкиня, Вербна, Ожаньско, Журавичко, Тѣшатинъ малый и Тѣшатинъ великій.

Коли Є. Вел. Цѣсарь переѣзджавъ черезъ решѣвскій повѣтъ, дожидали Єго на стаціяхъ въ Тщянѣ и Руднѣ процесіи зъ духовеньствомъ, людность мѣсцева и доокольчна, та молодѣжь школьна. О 6 год. 15 мін. въ недѣлю рано ставнувъ Монархъ на двôрци въ Ряшевѣ. Тутъ вийшовъ Є. Вел. Цѣсарь зъ ваґона, приступивъ до ц. к. старосты Адама Федоровича и выпытувавъ єго подрôбно о вôдносины особистѣ и урядовѣ повѣту; вôдтакъ розмавлявъ зъ духовеньствомъ, межь иншими зъ рускимъ парохомъ о. Иваномъ Негребецкимъ, зъ бурмістромъ Ряшева и перейшовъ ся вôдтакъ вздовжь ряду, складаючого ся зъ тристакôлькадесяти вôйтôвъ и делеґатôвъ громадъ. Опôсля вернувъ ся Монархъ назадъ до репрезентантôвъ властей и розмавлявъ зъ инспекторомъ школьнымъ, Стечковскимъ, зъ президентомъ суду окружного Глушкевичемъ, директоромъ ґімназіѣ, Лерцлемъ и др. Высказавши вôдтакъ Своє Найв. вдоволене зъ красного принятя, пустивъ ся Є. Вел. Цѣсарь въ дальшу дорогу а Єго супроводжала бандерія зложена зъ больше якъ 800 коней. Бандеріи кôннѣ супроводжали Монарха въ Стражевѣ, Ланцутѣ, Роґознѣ и Переворску.

Въ самôмъ Ярославѣ панувавъ вже черезъ цѣлу нôчь такій рухъ, якого тутъ ще нѣхто не видавъ, а досвѣта почали вже люде збирати ся на означеныхъ мѣсцяхъ. На просторѣ межи двôрцемъ зелѣзницѣ а тріюмфальною брамою уставилась молодѣжь школьна. Коло тріюмфальнои брамы станула Рада громадска зъ бурмістромъ Діціюсомъ на челѣ, а на двôрци явили ся: Є. Експ. Намѣстникъ ґр. Бадені, радникъ Намѣстництва Мавтнеръ и мѣсцевый староста Щуровскій; по правôй сторонѣ перону станула почетна компанія полку пѣшои артилеріѣ.

Передъ 7 год. стали зъѣзджати ся другѣ достойники; приѣхавъ Найдост. Архікн. Альбрехтъ, маршалокъ краєвый Є. Експ. кн. Санґушко, епіскопы Впресв. Пелешъ и Солецкій, ґр. Ив. Тарновскій и др. Незадовго по тôмъ выстрѣлы зъ моздѣрôвъ дали знати, що надъѣзджає Є. Вел. Цѣсарь и поѣздъ заѣхавъ передъ перонъ. Є. Величество вийшовши зъ ваґона повитавъ насампередъ Архікнязѣвъ, а вôдтакъ оглянувъ почетну компанію. Приступивши до Маршалка краєвого кн. Санґушка, сказавъ Монархъ: *„Я щасливый, що знову стрѣчаємо ся въ краю, де всѣ такъ добре розумѣємо ся“*. Въ дальшôмъ ходѣ звернувъ ся Монархъ до кн. Юрія Чарторыйского, котрый на чолѣ ярославскои Рады повѣтовои повитавъ Є. Вел. Цѣсаря слѣдуючою промовою:

„Ваше Величество! Ярославска Рада повѣтова поспѣшила на принятє Вашого Цѣсарского и Королевского Апостольского Величества именемъ цѣлого повѣту. Въ тôй Радѣ суть представителѣ обохъ народностей, що замешкують сей край, всѣхъ станôвъ и всѣхъ верствъ суспôльности, котрѣ лучать ся у спôльнôй праци. а всѣ, Поляки и Русины, селяне, мѣщане, духовеньство и шляхта, всѣ вôдносять ся зъ глубокимъ поважанємъ для Особы В. Цѣс. Величества, всѣ вдячнѣ за те, що Ваше Величество зробили для запевнення намъ нашихъ правъ народныхъ и городяньскихъ, для свобôдного розвою нашихъ институцій автономичныхъ. Яко предсѣдатель однои зъ тыхъ институцій высказую тѣ намъ усѣмъ спôльнѣ чувства, витаючи Тебе зъ цѣлого серця Найяснѣйшій Пане, на земли ярославскôй“.

На се вôдповѣвъ Монархъ: „Дякую Вамъ за чувства льояльности и привязаня, котрѣ вы

Веснôвки.

Написавъ Еміль Пешкавъ.

(Конець).

На верху тои самои вежѣ, въ котрôй пôдслухала Гальшка молодыхъ приятелѣвъ, сидѣла теперь и въ боязливôмъ ожиданю дивила ся на дорогу. Теперь вийшли зъ лѣса; она своими добрыми очима побачила ще разъ лице Роберта. Потôмъ они вôдвернули ся и скоро пôшли дорогою. Гальшка слѣдила ихъ окомъ, доки не щезли, а потôмъ упала на лавку и заплакала — зъ болю и гнѣву.

По тыхъ пригодахъ змѣнила ся такъ, що й пôзнати єѣ годѣ було. Веселôсть щезла, а упôръ и примхи панночки, такъ справедливи и лагôднои давнѣйше, дивовали цѣлу службу. Пересолювала зупу, клала хлѣбъ на стôлъ вôдворотною стороною и розбила зеркальце; все те незмѣрно лякало Марисю, бо нѣколи ще не зôйшло ся разомъ тôлько злыхъ знакôвъ. Гальшка придушувала смутокъ гнѣвомъ и вмовлювала въ себе, що Робертъ для неѣ рôвнодушный и лишь черезъ своє руганє стягнувъ на себе єѣ гнѣвъ. Не хотѣла думати о нѣмъ, а що разъ больше за те приходили єѣ на гадку — веснôвки. Охъ, кобы ихъ позбути ся, а Робертъ просивъ тогды о взаимнôсть, зъ якимъ насмѣхомъ! — Яка шкода, що се лишь гарный сонъ! Яка шкода, що не може пôмстити ся! Яка шкода, що нема жадного средства на веснôвки! Чи справдѣ нема жадного? Стара Марися, що умѣє на всьо найти лѣкъ, вспѣє и тутъ помочи.

На поморщенôмъ лици старои ґаздинѣ появилась усмѣшка, коли почула бажанє Гальшки. Отже се розстроює панночку? Алежь сему можна дуже легко зарадити.

Тому сказала она панночцѣ, що має вчинити, щобъ позбути ся веснôвокъ. Лице треба обмыти росою; вôдтакъ зъ березовою галузкою въ руцѣ йти такъ довго, доки не стрѣне ся першого красного хлопця. Тогды треба єго скоро поцѣлувати — за що певно нѣхто не розгнѣває ся, — а поганѣ веснôвки зникнуть вскорѣ разъ на все.

Гальшка вѣрила всѣмъ тымъ нѣсенѣтницямъ, якими кормлено єѣ вôдъ дитиньства; була переконана, що коли зъѣсти ранкомъ на новый рôкъ вепровый языкъ — то се приносить щастє, а якась зла пригода трафить ся, если хто стовче зеркало; она обгинала собѣ все при надходячôй повнѣ мѣсяця кôнцѣ волося, а въ пятницю за нѣчо въ свѣтѣ не робила бы щонебудь важнѣйшого; носила такожь при собѣ дѣравый крейцаръ на щастє, однакъ спосôбъ усуненя веснôвокъ здававъ ся єѣ трохи таки за смѣлый.

Стару Марисю гнѣвали подобнѣ сумнѣвы. Чижь не радила она єѣ передъ кôлькома мѣсяцями бородавку на руцѣ перевязати ниткою а вôдтакъ нитку сю закопати пôдъ ринвою? И чижь не вылѣчила єѣ въ тôй способъ? Гальшка потвердила головкою. Отже поцѣлуй буде такожь успѣшнымъ лѣкомъ на веснôвки. А впрочôмъ нема въ тôмъ нѣчо небезпечного, можна въ кôнци скоро утечи, а каждый молодець заховає въ памяти цѣлу ту подѣю якъ дуже милу пригоду. Такого поцѣлуя нѣхто не може взяти за зле, якъ нѣхто не бере за зле поцѣлуя за фантъ. На такій може зважити ся и найчеснѣйша дѣвчина; чей же и она сама, що посивѣла въ дѣвочôмъ станѣ, за своихъ молодыхъ лѣтъ нѣколи не надумувалась, чи поцѣлувати гарного хлопця. И вôдъ тои хвилѣ веснôвки вже не поганять єѣ лиця, якъ о тôмъ може каждый переконати ся.

Теперь не сумнѣвала ся Гальшка о успѣшности дораджeного єѣ симпатичного средства, лише зволѣкала єго выконанє. Але вкôнци знѣвеченє веснôвокъ и пôмста на Робертѣ вартѣ больше, якъ оденъ поцѣлуй. Кôлька красныхъ хлопцѣвъ, якѣ були въ селѣ, належали до кружка єѣ знакомыхъ и кождого зъ нихъ поцѣлувала вже нераз при фантахъ. Щожъ у тôмъ незвычайного? А впрочôмъ вчинокъ сей належавъ до ряду авантурокъ и пустотъ, ко-

высказали въ имени населеня ярославского повѣта. Зъ щирою радостію почувъ я зъ устъ Вашихъ, що въ тôмъ повѣтѣ оба край сей замешуючѝ народы у згôднôмъ спôльнôмъ дѣланю працюють для добра цѣлости. Не сходѣть, панове, нѣколи зъ тои дороги, щасливои для цѣлого краю. Бажаю повѣтови якъ найкрасшого розвою."

Монархъ подавъ руку князеви Чарторыскому а вôдтакъ п. Намѣстникъ представивъ декотрыхъ зъ депутацій. Монархъ перейшовъ попри всѣ депутаціѣ, а бѣло убраній дѣвчата, сыпали Єму цвѣты пôдъ ноги, ажь до повоза.

Є. В. Цѣсарь усѣвъ до повозу двôрского разомъ зъ Найд. Архикняземъ Альбрехтомъ и удавъ ся до мѣста. При триюмфальнôй брамѣ, де стояла цѣла радя мѣска зъ бурмистромъ дромъ Дідіюсомъ высѣвъ Монархъ зъ повоза и выслухавъ привѣтнои мовы въ имени мѣста, за котру щиро подякувавъ.

Пôдчасъ ѣзды улицями товпы народу витали Монарха зъ одушевленємъ.

На авдієнціи, котра зачала ся о год. 10 рано представили ся Монархови мѣжь иншими: Маршалокъ краєвый кн. Евст. Сангушко, кн. Юрій Чарторыскій, ґр. Иванъ Тарновскій, президентъ высшого суду въ Краковѣ Игнатій Зборовскій и президентъ высшого суду у Львовѣ Яковъ Симоновичъ, Аполінарій Яворскій, Антôнъ Якса-Хамецъ, ґр. Иванъ Шептицкій, ґр. Андрѣй Фредро, ґр. Станиславъ Бадені, Иванъ Гноиньскій презесъ пов. рады чесанôвскои, епископы Солецкій и Пелешъ на чолѣ духовеньства, Є. Е. п. Намѣстникъ, радникъ Намѣстництва Ґуставъ Мавтнеръ, Ярославскій староста Авґустъ Щуровскій, вôйты зъ повѣта ярославского.

На приватнôй авдієнціи принявъ Є. Вел. Цѣсарь князя Володислава Чарторыского, котрый представивъ свого сына Адама яко будучого ордината Сѣнявы; также депутацію мѣскои рады ярославскои въ справѣ утвореня окружного суду въ Ярославѣ и будовы зелѣзницѣ зъ Ярослава до Розвадова.

Велике враженє зробила вôдповѣдь Монарха на промову Маршалка краєвого пôдчасъ принятя, тымъ бôльше, що та вôдповѣдь повстала зъ власнои иніціятивы Є. В. Цѣсаря, бо аоѣ промова краєвого Маршалка анѣ вôдповѣдь не були обнятѝ програмою. Монархъ заявивъ свою радôсть, що може знову перебувати въ Галичинѣ и сказавъ дальше такѝ слова:

Я щасливъ, що знову находжу ся помѣжь Вами, въ краю, котрый менѣ все и при кождôй нагодѣ давъ тôлько доказôвъ вѣрности, привязаня и патріотизму; въ краю, котрого представителѣ репрезентуючѝ всѣ клясы зъ правдивымъ и глубокимъ патріотизмомъ, мають на увазѣ не лише интересы власного краю але й интересы цѣлои Монархіѣ. Користаю зъ нагоды, щобы ще разъ зъ тои причины высказати Мое признане и цѣсарску подяку. Мои знаменитѝ и сердечнѝ вôдносины до краю завдячую мудрому и патріотичному поступованю его представителѣвъ. Але при тôй нагодѣ не можу не сказати зъ вдоволенємъ на знаменитый, обачный, сильный и свѣдомый цѣли способъ, въ якій край есть адміністрованый. (Тѝ послѣднѝ слова выповѣвъ Монархъ, вказуючи на п. Намѣстника и такъ закôнчивъ):

Ще разъ дякую Панамъ, що вы зôбрали ся ту и высказую надѣю а заразомъ и глубоке пересвѣдченє, що мои вôдносины до краю нѣколи не змѣнять ся.

Повысшѝ слова були выголошенѝ тономъ незвычайно теплымъ и зô щирымъ зворушенємъ.

Вôдтакъ розмавлявъ Монархъ зъ рôжными особами. Въ розмовѣ зъ епископомъ Солецкимъ взывавъ духовеньство обохъ обрядôвъ до спôльнои, невсыпучои працѣ надъ уморальненємъ народу. Бурмистрови мѣста Ярослава дякувавъ за гарне приняте и взôрцевый порядокъ.

Цѣле приняте зробило на всѣхъ многоважне враженє.

Курка а перець

або коломыйскій ученый а етімольоґія.

VI.

Нехай намъ нашѝ читателѣ ласкаво выбачать, що мы имъ ще заєдно морочимо голову коломыйскимъ „ученымъ"; мы сего певно не робимо собѣ й имъ для приємности. Однакожь темноту и неправду треба всюды и завсѣгды выясновати, особливо же тогды, коли хтось, не якъ въ сѣмъ случаю коломыйскій „ученый" бере ся не лишь зъ власнои темноты, але й умысно, зъ певною добре обдуманою цѣлею и зъ певнымъ пляномъ ширити неправду и вповюати въ другихъ фальшивѝ понятя.

Щобы доказати, що все то, що коломыйскій „ученый" наговоривъ о рускôй правописи має нѣбы то якусь наукову основу, покликує ся вôнъ на польску правопись и старає ся доказати, що она ще труднѣйша а мимо того нѣхто не бере ся для польскои мовы заводити якусь нову правопись.

Котра зъ правописей, чи польска, чи давна руска, єсть труднѣйша, сего не беремось рѣшити, бо то могла бы рѣшити хиба лишь проба, котрои доси ще нѣхто не робивъ; то однакожь рѣчь певна, що обѣ тѝ правописи, якъ и всѣ иншѝ, оперпѝ на давныхъ звычаяхъ, стались нынѣ вже дуже труднѝ и длятого у всѣхъ народôвъ культурныхъ, не выймаючи и народу россійского, єсть нынѣ стремленє заводити у себе правопись улѣпшену, оперту на нынѣшнôмъ правильнôмъ выговорѣ. Та лишь рôзниця, що коли у всѣхъ иншихъ народôвъ займають ся сею справою люде фаховѝ, правдивѝ ученѝ, то у Русинôвъ кождый недоукъ бере ся о сѣй справѣ говорити и заразъ удає ученого. Що до польскои правописи специяльно, то коломыйскій „ученый" певно не знає того спору, якій веде ся мѣжь польскими учеными о правопись, а коли може о тôмъ щось и чувъ, то умысно то промовчує. Нынѣ и Поляки стремлять до того, щобы завести у себе правопись, котра бôльше вôдповѣдала бы выговорови. Познаньскѝ Поляки н. пр. пишуть вже вôдъ давна: „jim, jich" замѣсть галицко-польского: „im, ich". Заведеный вôдъ недавна способъ писаня въ польскôй мовѣ чистого е замѣсть é стрѣтивъ навѣть сильну опозицію и его названо навѣть „bekliwym dyjalektem salonowym", вôдъ того, що въ польскôй мовѣ при такôмъ способѣ писаня повтаряє ся за часто звукъ (взглядно буква) е, а мова тратить черезъ то на звучности. (Гляди: „Pisownia uchwalona a wymowa rodzima" napisał M. Suchecki, Wiedeń 1893). Авторъ наведеной тутъ брошуры каже мѣжь иншимъ: „Gdybyśmy pisali byli czysto fonetycznie „chlib, świca", замѣсть: chléb, świéca" або: „chleb, świeca", nie byłoby nastąpiło obecne nieszczęście dla języka, że z powodu „niewygodnéj" pisowni, mamy sobie teraz przekręcać wymowę". Що въ польскôй мовѣ письменнôй єсть такожь стремленє заступленя буквы „ó" буквою „u", знаку мягченя „i" (н. пр. въ словѣ siadać) значкомъ (') н. пр. śadać — се рѣчь такожь звѣстна, але коломыйскій „ученый", видко, того не знає. Вôнъ ломить собѣ голову надъ чимъ иншимъ, бо каже: „Цѣкавый я, якъ фільольоґъ пояснить ту змѣну въ словахъ: „Біг" (Bóg) и Бога, „чобіт" и „чоботы", або якъ вôдрôз-нить слово „Біг" (Bóg) вôдъ „біг" (biegł)? Бѣдный „ученый"! вôнъ бере ся говорити о рѣчахъ ученыхъ, а не знає навѣть головныхъ правилъ науки, тыхъ правилъ, котрыхъ знаня вымагає ся вже вôдъ ученика першои клясы ґимназіяльнои, взглядно четвертои клясы шкôлъ народныхъ. Коломыйскій ученый повиненъ прецѣ знати, що таку змѣну звука въ корени слова называє граматика перезвукомъ (Umlaut): подôбно якъ въ нѣмецкôмъ переходить „a" на ä (Vater, Väter), такъ переходить въ нашôй мовѣ „o" на „i" (взглядно „o" на „ô") въ словахъ: Біг — Бога, чобіт — чобота и т. д. Коломыйскій „ученый" пытає ся: якъ вôдрôзнить фільольоґъ слово „Біг" (Bóg) вôдъ слова „біг" (biegł)? На то спытаємо его: а якъ

трѝ такъ любила. На ту гадку засмѣяла ся голосно и весело, смутокъ щезъ несподѣвано, а въ великихъ, блискучихъ очахъ заяснѣла радôсть....

А таки на другій день не стало єй знову вôдваги. Однакъ прирекла собѣ, що се зробить и слова не зломить. Впередъ! Росы цѣле море. На листю яснѣли мовь перлы серебристѝ сльозы, а трава була такъ вогка, що Гальшка почала зъ зимна трясти ся. Обмыла личко и оно такъ почервонѣло вôдъ ранного холоду, що нѣхто певно не достерѣгъ бы поганыхъ плямъ. Урвала березову галузку и далѣй въ дôлъ. Якъ же гарно розвивали ся дерева и якъ ласкаво споглядала на ню Пресвята Дѣва, що стояла при дорозѣ! Клякнула и вôдмавляла молитву. Чи то не грѣхъ, що она робить, чи то не безглуздна забавка? Але Пресвята зъ ласкавымъ, якъ все, усмѣхомъ споглядала на дѣвчинку, котра на вколѣшкахъ засылала до неѣ благаючѝ погляды.

По хвили встала и надумуючись ступила кôлька крокôвъ напередъ. Ту розходили ся стежки; зъ нихъ одна вела до села, а друга до головнои дороги. Вже хотѣла ити першою, якъ наразъ давъ ся чути хôдъ. Задрожала и сховала ся скоро за здоровеннымъ дубомъ. Безъ вôддыху станула тамъ и слѣдячи окомъ надслухувала. Небавомъ добачила высокого молодця, выходячого пôдъ гору вузкою стережинкою. Молодець сей то бувъ Робертъ. Серце єй вдарило живавѣйше, пурпуровый румянець обливъ личко....

Робертъ бувъ першимъ мужчиною, якого стрѣчає, а що вôнъ гарный, сежь видко. Зъ золотистымъ пушкомъ на лици и зъ милыми темными очима, зовсѣмъ ему до лиця.... Але звôдки якъ разъ вôнъ ту взявъ ся, а не хто иншій.... Та нехай, то ще лучше, то буде найлучша пôмста. Провидѣнє такъ само хотѣло; якъ же-жь она за се дякувала! И якъ щасливою була теперь!... Рѣшившись выступила скоро зъ поза дерева и закимъ ще Робертъ вспѣвъ отворити уста, поцѣлувала его. Схопивъ єѣ въ свои обôймы и коли она хотѣла вырватись, заглянувъ єй око въ око та крикнувъ: „Отже любишь мене, найдорожша!" Але она вырвалась и якъ полохлива серна побѣгла до лѣса....

„Оже любишь мене, найдорожша?!" Тѝ слова звенѣли єй въ ухахъ, коли бѣгла по вогкôмъ мосѣ. Що се має значити? Чи вôнъ єѣ любить? А она — длячогожь такъ палять єѣ губы и лице? Справдѣ не бувъ се поцѣлуй, о якôмъ думала стара Марися. А що вôнъ собѣ теперь думає о нѣй? Зô стыду сховала бы ся въ мишачу дѣру. Треба сейчасъ его вôдшукати и пояснити все, щобы не мавъ єѣ за безстыдну. Що она вчинила, яка сила попхала єѣ до того?...

Дôгнала его ще на дорозѣ и высповѣдала ся зô всего. Въ кôлька хвиль пôзнѣйше сидѣли на вежѣ и договорювали собѣ решту. Але Гальшка ажь тогды цѣлкомъ успокоила ся, коли Робертъ выявивъ, що бесѣды о веснôвкахъ уживъ лише длятого, щобы вôдвернути цѣкавôсть Франца, а вôнъ не любить нѣкому повѣряти тайнъ серця. Колижь вôдтакъ побачивъ, що она дуже холодно его пріймає, вôдôйшовъ зъ глубокимъ жалемъ, постановивши забути о всѣмъ. Але серце не слуга, вôнъ вернувъ ся, щобъ спытати єѣ, чи може бути єму взаимною, чи нѣ.

*

....Тутъ конець цѣлои исторіѣ. Средство старои Марисѣ завело, бо панѣ Робертова до нынѣшного дня має веснôвки, але чоловѣкъ уважає ихъ за найбôльшу єѣ прикрасу. Однакъ Марися боронила ся тымъ, що той поцѣлуй не бувъ зимнѝй и рôвнодушный, а поцѣлуѣ любовнѝ — повторила згрдко здвигаючи плечима — не суть средствомъ симпатичнымъ.

же вôдрôзнити коломыйскій етімольоґъ слово „Гупуликъ“ (малый чоловѣкъ, Гуцулъ) вôдъ „гуцуликъ“ (кôнь гуцульскій), хочь оба тй слова суть писанй пôсля т. зв. етімольоґічнои правописи? Для такого ученого треба бы хиба перше слово писати безъ „ъ“ а друге зъ буквою „ъ“, нѣбы длятого, що кôнь мае хвôстъ, то и слово, означаюче коня, було бы зъ хвостомъ; иншого способу не знаемо, якъ бы такимъ „ученымъ“, якъ коломыйскій, выказувати рôзницю межи двоми рôвнозвучными словами, якихъ въ каждôй мовѣ, не лишь въ нашôй, знаходить ся повно.

Коломыйскій „ученый“ взявъ ся порôвнувати руску правопись зъ польскою, а показуе ся, що вôнъ анѣ однои анѣ другои не знае. Вôнъ пытае н. пр. длячого Поляки пишуть „tłómaczenie“ а не „tłumaczenie?“ Вôнъ не знае, що Поляки перестали вже давно писати згадане слово першимъ способомъ и пишуть правильно „tłumaczenie“. Слово се есть въ польскôй мовѣ чуже и нема рацiѣ писати его зъ буквою „ó“; слово се походить вôдъ нѣмецкого Dolmetsch, колибъ отже Полякъ хотѣвъ писати свое слово „tłumacz“ пôсля его родоводу, то мусѣвъ бы хиба насамперъ учити ся нѣмецкого языка, подôбно якъ Русинъ мусѣвъ бы учити ся насамперъ грецкого языка, щобы написати правильно свое слово „мышь“.

Переглядъ політичный.

Fremdenblatt доносить, що Рада державна буде скликана на день 10 жовтня с. р.

Въ справѣ кандидатуръ посольскихъ въ долиньскôмъ повѣтѣ заявивъ пос. Барвѣньскій въ „Дѣлѣ“ що вѣсть о его кандидатурѣ въ тôмъ повѣтѣ не мае нѣякои пôдставы и есть лишь частою выдумкою, а дръ Олесницкій заявивъ такожь, що зъ причины слабого здоровля (дръ Олесницкій лежить теперь недужій въ домѣ свого батька въ Говиловѣ) не може кандидувати на посла до сойму зъ того повѣта.

Россійске міністерство комунікацій установило комісію, котрôй припоручило выготовити плянъ, пôсля котрого можна бы одно устє Дунаю, Кілію зробити справнымъ. Россія думае очевидно освободити тымъ способомъ свою плавбу на Дунаю вôдъ контролѣ европейскои комісiѣ дунайскои.

Новинки.

Львôвъ дня 4 вересня.

— **Въ Тернополи** въ мѣсяци вересни вôдбуде ся посвячене ново-побудованои каменицѣ „Рускои бурсы“. Вже двацять и три лѣта минае вôдъ часу заснованя сеи цѣннои институцiѣ. Кôлькадесять выхованкôвъ тернопôльскои бурсы — нинѣ люде на становищахъ, а въ Бозѣ надѣя, буде ихъ далеко бôльше, бо вже сего року замѣсть двацятьохъ, якъ то бувало попередными лѣтами, принято до бурсы шѣстдесять и сѣмохъ ученикôвъ. Щобы звеличити торжество посвяченя, просять пôдписанй всѣхъ бувшихъ питомцѣвъ тернопôльскои бурсы явити ся ласкаво въ Тернополи на день посвяченя, котрый буде оголошеный пôзнѣйше въ часописяхъ. Сей зъѣздъ буде наглядным доказомъ, яке значѣне мають бурсы для просвѣты, а въ другои стороны буде се рôдъ вдячности оказанои нашимъ Высокоповажанымъ патріотамъ, що нѣ труду нѣ гроша не жалують заходячись около такъ поважного дѣла. Присутнй бувшй бурсаки впишуть свои имена въ памяткову книгу. Хто зъ Поважаныхъ бувшихъ питомцѣвъ „Рускои бурсы въ Тернополи“ за далеко мешкае вôдъ Тернополя або зъ иншои причины не буде мôгъ явити ся, зволить ласкаво повѣдомити одного зъ пôдписаныхъ, яке становище занимае и якъ довго бувъ у бурсѣ. Въ Тернополи дня 30 серпня 1893. *Василь Пилипчукъ*, богословъ въ Гниличкахъ, почта Нове-Село коло Пôдволочискъ. *Григорій Питляръ*, матуристъ въ Залôзцяхъ. (п. Гаѣ).

— **На будову руского народного театру у Львовѣ** надôслали пп.: о. Ив. Зафіовскій 7 зр., зôбраныхъ п-ою Марѣйкою Терлецкою и Ив. Туркевичомъ пôдчасъ забавы въ домѣ паньства Соневицкихъ у Велесневѣ вôдъ присутныхъ гостей. Петро и Корнелія Єзерски зъ Илавча 2 зр.; На конференціи учительскôй въ Дрогобичи зложили на руки Вп. В. Пилата и Михаила Воробця присутнй дрôбными датками суму 17 зр. 50 кр. — Кружокъ по-зальвôвскихъ учителѣвъ зложивъ при однôй нагодѣ на руки п. Витошиньского управителя школы на Звесѣню 2 зр. 64 кр.

— **Холера.** Дня 1 вересня с. р. занедужали: въ Делятинѣ, Добротовѣ, Ланчинѣ, Пôдлѣсневѣ и Надвôрнѣ по 1 особѣ, въ Краковѣ 1, Коломыи 1, Ясеници (повѣтъ Бжозôвъ) 1. Померли: въ Делятинѣ 2, Микуличинѣ 1, Ясеници 1. Загаломъ занедужало за цѣлый мѣсяць серпень въ Галичинѣ 312 осôбъ, зъ котрыхъ 190 померло (значить 60 прц.), 24 выздоровѣло а 98 лѣчить ся. Холера навѣстила 39 громадъ въ 17 повѣтахъ. Однакъ у 13 громадахъ вôдъ послѣдного случаю смерти, взгляд но вôдъ вылѣченя послѣдного хорого минуло що найменше сѣмь днѣвъ, отже въ нихъ холера выгасла

-- **Молоденька пара.** Панъ молодый, ще парубокъ, въ 90 роцѣ житя, а молода ще дѣвчина, въ 86 роцѣ житя побрали ся въ Профортѣ и выѣхали на медовий мѣсяцѣ до вiллѣ пана молодого, котрои усѣ кôмнаты мальованй и прибранй на зелено.

— **Штуки злодѣйскй.** Гуморъ не вымирае и у драбугъ. О тôмъ пересвѣдчило ся двохъ поліцаѣвъ въ Парижи при нôчнôй сторожѣ, Они стрѣтили чотирохъ молодыхъ людей, зъ котрыхъ одинъ нѣсъ вудку. Идучи слѣдомъ за ними ажь до темнои улицѣ, поліцаѣ скрыли ся, щобы недостережено слѣдити за пôдозрѣными. Драбуги певнй, що нѣяке людске око не звертае на нихъ уваги, задержали ся передъ склепомъ обуви. Вытовкли вôкно, закинули вудку и ну-жь вытягати чобôтъ за чоботомъ немовь рыбу зъ ставу. Робота йшла имъ такъ гладко, що въ кôлькохъ хвиляхъ у нихъ були стосы чобôтъ. Та що жь въ того, коли сторожѣ безпечности окружили дотепныхъ злодѣѣвъ и попровадили ихъ тамъ, де дають даромъ хату, харчь и убране. — Иншого крою злодѣя арештувала поліція въ Лондонѣ, бувъ завзятый любовникъ роверôвъ. Вычитувавъ пильно всѣ анонсы про продажь роверôвъ, удававъ ся до интересованыхъ, а попросивши ровера на пробу, сѣдавъ на него и пропадавъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 3 вересня: пшениця 7·75 до 8·—; жито 6·— до 6·50; ячмѣнь 5·50 до 6·75; овесъ 5·75 до 6·75; рѣпакъ 13·50 до 14·—; горохъ 7·25 до 10·—; вика —·— до —·—; насѣне льняне —·— до —·—; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 5.75 до 6·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 24·— до 26·—; анижь 33·— до 34·— кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 125·— до 150·—; спірітусъ готовый 17·— до —·—

Телеграмы.

Будапештъ 4 вересня. Въ цегольняхъ въ старôй Будѣ занедужали знову двѣ особы на холеру.

Мецъ 4 вересня. Середъ великихъ оваційприбувъ тутъ цѣсарь Вільгельмъ на чолѣ войска. Намѣстникови, кн. Гогенльоге надавъ цѣсарь корону до великои ленты червоного орла, а бурмістрови золотый ланцухъ урядовый, а вôдповѣдаючи на промову бурмістра сказавъ, що Мецъ и его корпусъ военный суть нарôжными стовпами военнои силы Нѣмеччины и призначенй до удержаня мира въ цѣлôй Европѣ; его волею есть той миръ удержати и его боронити.

Парижъ 4 вересня. Урядово доносять, що россійска ескадра пôдъ проводомъ адмірала Авелана прибуде дня 18 жовтня до Тульону зъ ревізитою за гостину французскои ескадры въ Кронштадтѣ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 15 вересня 1893.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	385	—	—	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	215	—
2. Листы заставнй за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	101	20	101	70
„ „ 5% вылъос. зъ 10% прем.	110	—	110	70
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	100	—	100	70
Банку краев. 4½% льос. въ 51 лѣт.	100	50	101	20
Тов. кред. 4% I еміс.	98	—	98	70
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	98	30	99	—
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	98	30	99	-
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	100	—	101	70
3. Листы довжнй за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	—	—	—	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облiґи за 100 зр.				
Индемнія. гал. 5%	—	—	—	—
Гал. фонд. проп. 4%	96	50	97	20
Облiґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	102	25	—	—
Позич. кр. зъ р. 1873 по 6%	105	—	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	100	—	100	70
„ „ „ „ 1891 по 4%	96	50	97	20
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	23	50	25	—
„ Станіслава	40	—	—	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	—	—	—	—
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	12	—	12	75
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	98	6	—
Рубель паперовый	1	29½	1	31—
100 марокъ нѣмецкихъ	60	35	61	—

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	10·56	-
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3·41	8·01
Белзця.	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять зъ

Кракова	3·08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	10·02	6·21	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·10	—	7·11	7·59	12·51	—
Стрыя	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Вôдъ дня 20 мая курсують що день ажь до вôдкликаня, поѣзды прогульковй до Брюховичь и Зимнои Воды. Вôдъѣздъ до Брюховичь о год. 3 мін. 50 пополудни; поворотъ о год. 8 мін. 57 вечеромъ. — Вôдъѣздъ до Зимнои Воды о год. 4 мін. 12 по полудни; поворотъ о год. 6 мін. 35 и о год. 9 мін. 40.

Числа товстй, означають пору нôчну вôдъ 9 год. вечеромъ до 5 год 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.